

เทศน์อบรมฆราวาส ณ สวนแสงธรรม
เมื่อวันที่ ๑๘ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๔๖ [เช้า]

คติจากนิทาน ลิงทอดแห

[ก่อนจ้งหัน]

ถ้าเป็นประโยชน์ส่วนรวมแล้ว โย้ยหลวงตารักสงวนมากนะ เพราะเป็นหัวใจของชาติ อวัยวะของชาติทั้งหมด เราต้องรักสงวนทั้งหมด อะไรถ้าเป็นของกลางของส่วนรวมเราไม่แตะนะ เรายังรักสงวนเป็นอย่างนั้นเป็นประจำ

เมื่อวานขึ้นนี้ก็ไปเทศน์ที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทร พักเมื่อวานนี้ก็ไปด่านแล้วขึ้นเขาวันนี้ก็ไปลพบุรี วันต่อไปก็ไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งวันกลับ ดูเหมือนมีว่างวันหนึ่ง คือวันที่ ๒๒ ว่าง วันที่ ๒๓ ก็กลับ วันที่ ๒๔ พัก วันที่ ๒๕ ไปร้อยเอ็ด เทศน์ไม่หยุด แก่เท่าไรยังโย้ย ไอ้เรื่องคนแก่ สัตว์แก่นี้ ปลดเกษียณ พระแก่เท่าไรยังใช้ได้ไม่มีปลดเกษียณ

พี่น้องทั้งหลายกรุณาทราบทั่วหน้ากันนะ ที่หลวงตาติดดินอยู่ตลอดเวลาี้ หลวงตาทำเพื่อพี่น้องทั่วประเทศนะ ขอให้เข้าใจตามนี้ หลวงตาไม่มีอะไร โลกธาตุนี้เราปล่อยหมดทุกอย่างแล้วไม่มีเหลือ พูดให้เต็มยศ เหลือแต่บรมสุขที่เป็นผลจากความตะเกียกตะกายมาแทบล้มแทบตายเท่านั้นเต็มหัวใจเรา เป็นที่พอใจตลอดอนันตกาล นี่ก็เป็นหวังพี่น้องทั้งหลาย ดัดทางนั้น ดันทางนี้ ขอให้พิจารณาให้ตึนะ เมืองไทยเป็นเมืองของเราทุกคน รับผิดชอบทุกคนนะ ขอให้อุตสาหะพยายาม อย่าคิดไปว่าหลวงตาบวนี้กวนบ้านกวนเมือง มันพวกบ้า ว่างั้นนะ คนหนึ่งลากเข็นจนแทบเป็นแทบตายไม่ได้ดู ทั้งวันทั้งคืน

ฟังซิ เทศน์มานี้ ๕ ปี ก็กัณฑ์ นับดูซิพี่น้องทั้งหลาย หลวงตาก็เป็นหลวงตา ป.๓ เท่านั้น มันทำไมเทศน์เอาพิลึกพิลั่น ๕ ปีนี้ วันหนึ่งสามกัณฑ์สี่กัณฑ์ก็มี เทศน์อยู่ตลอดเวลาจนกระทั่งบัดนี้ เทศน์สั่งเทศน์สอน เทศน์อบรมเพื่อให้พุงจุงตัวเอง จุงชาติบ้านเมืองของเราให้เข้าสู่ความสงบร่มเย็นทั้งศีลทั้งธรรม ทั้งวัตถุเครื่องอาศัยภายนอกภายใน ให้มีความสมบูรณ์พูนผลแล้วก็เป็นสุขมนุษย์เรา ในโลกนี้อยู่ด้วยกันก็ให้อยู่ด้วยความสมบูรณ์พูนผลเป็นสุขสงบเย็นใจ ไปโลกหน้าก็สงบเย็นใจด้วยอำนาจแห่งบุญแห่งกุศลที่เราบริจาค เราบริจาคทานเพื่อชาติด้านวัตถุ เป็นบุญกุศลในด้านการให้ทานของเรา ไม่ได้เสียหายไปไหน

ขอให้พี่น้องทั้งหลายคิดให้ตึนะ เวลานี้เป็นเวลาที่หลวงตาได้อุตส่าห์พยายามช่วยชาติบ้านเมืองด้วยการพิจารณาเต็มหัวใจแล้วถึงออกแต่ละด้าน ๆ เราไม่ได้ทำสู่มสู่มสู่มสู่มสู่ม ขอให้พิจารณาให้ดีทุกคน ๆ ชาติไทยเรา ถึงเวลาเด็ดให้เด็ด ออย่าอ่อนอย่าแอ อะไรก็อ่อน ๆ แอ ๆ ไม่เป็นหน้าเป็นหลังอะไรเลย แล้วก็มิต่กิเลสกลืนเอา ๆ ไปที่ไหนเห็นแต่กิเลส ความท้อแท้อ่อนแอ ความไม่เอาไหนกลืนคน แล้วกลืนคนไทยเรานี้แหละ จะไปกลืนใคร เวลาควรจะเข้มแข็งให้เข้มแข็งซิ เวลาอ่อนก็อ่อน เหมือนนักมวยเขขึ้นต่อยกัน เวลาขึ้นเวทีแล้วพืดเต็มเหนี่ยวเลย ถ้าลงมาแล้วก็เป็นคนธรรมดาเหมือนเรา ไม่รู้ว่าใครเป็นนักมวย มันต้องมีจังหวะจะโคน

เวลาเราถึงขั้นเข้มแข็งเราต้องเข้มแข็ง ทั้งกิจส่วนตัว ทั้งส่วนรวม ทั้งเพื่อชาติบ้านเมือง ต้องคิดแยกคิดแยะซิ จะมาคิดตั้งแต่ความสุขเอาเผากินไม่เป็นหน้าเป็นหลังอะไรนะพากันจำให้ดี เราอุตส่าห์พยายามแล้วเวลานี้ อายุนี้ท่านทั้งหลายก็ทราบแล้ว ก้าวเข้า ๙๐ ได้ ๕ เดือนนี้แล้ว พระขนาดนี้ไปเทศน์ที่ไหนท่านทั้งหลายเคยเห็นไหม นี้อุตส่าห์พยายามเทศน์ตลอดมา วันนี้อย่าสามโมงก็จะเทศน์ที่จังหวัดลพบุรี กลับมาก็มีตตะเกียกตะกายไปแล้วขึ้นบนธรรมาสน์เทศน์อีก ลงมาก็ตตะเกียกตะกายมาอย่างนี้ เพื่อใคร

ขอให้พี่น้องทั้งหลายทราบ เราหมดทุกอย่างแล้วที่จะเพื่อเรา ไม่มี เช่น อย่างการขบการฉัน พี่น้องทั้งหลายเอามาให้ นี้ เราฉันลงไปก็เพื่อเหยวยธาตุชั้นร้ที่จะทำประโยชน์ให้แกโลกเท่านั้น ที่จะเพื่อประโยชน์แก่เรา เราไม่มี เราบอกรตรง ๆ นี้ละธรรมของพระพุทธเจ้าพูดอย่างตรงไปตรงมาอย่างนี้ นี้ละภาษาธรรม ไม่มีตลบตะแลงตัมตุนใครให้ลุ่มจมนะ ภาษาธรรมเขาเรียกว่าขวานผ่าซาก ผ่าหัวกิเลส ไม่ได้ผ่าซากคนนะ เวลาเด็ดต้องเด็ดซิ ธรรมไม่เด็ดท้นกิเลสได้ยังไง ถ้ามีกิริยาต่าง ๆ มาให้กิเลสเหยียบเอาแล้ว นี่ท่านดูท่านดำ จะให้หมอบกับกิเลสกราบกิเลสหรือ ถึงจะเป็นความสวยงาม กิเลสซี้รดหัวนั้นหรือถึงจะว่าความสวยงาม มันสวยงามเป็นส่วนเป็นถานของกิเลสซี้รดหัวต่างหาก ซี้รดหัวกิเลสบ้างเป็นไร ใส่ปี่วะ ๆ ๆ เลย ออะไรไม่ดีปิดปั๊บ ๆ นี้เข้มแข็งอย่างงั้นซิ

ธรรมท่านเข้มแข็ง ออะไรไม่ดีปิดออกเลย ออะไรดีก็วันเข้ามา มีกำลังในทางชั่ว ชั่วตลอดไป แสดงความชั่วมากเท่าไรผลเป็นพินเป็นไฟเผาไหม้โลกดินแดนให้เป็นถ้ำเป็นถ่านได้ นี้พลังของกิเลส มันรุนแรง ความผาดโผนความเข้มแข็งของกิเลสทำโลกให้ฉิบหายได้ ทีนี้กลับตรงกันข้าม ความเข้มแข็งของธรรมอ้อมตัวเอง อ้อมส่วนรวม อ้อมชาติบ้านเมืองได้ มันต่างกันนะ กำลังมันมีด้วยกัน กำลังความชั่วทำเท่าไรยิ่งชั่ว กำลังความดีทำเท่าไรยิ่งดี ยิ่งเพิ่มความดีเข้าไป ทำไมจึงให้กิเลสมันตูดถูกเหยียดหยาม เหยียบย่ำทำลาย หาวาผิตไปหมด

แต่กิเลสมันทำยังไงก็ถูกไปหมด มันยอมกิเลส กราบกิเลส สงฆ์ สรรณ คัจฉามิ ตัวอย่างคือ พระสงฆ์สาวกที่ท่านพาดำเนินมา เลยไม่มีนะ มันมีตั้งแต่กิเลส สรรณ คัจฉามิ เต็มบ้านเต็ม เมืองนะเวลานี้ พวกกันจำเอา

เราพูดทุกแบบเลย ไม่มีอะไรมาผ่านหัวใจนี้เลย ใครจะมาถือเอาภิกขุอันนี้ ๆ แบบ โลกไปขี้ขามูตรคุณ คือหาว่าอย่างนั้นอย่างนี้ไป มีแต่เรื่องต่ำ อันนี้ไม่ได้พูดเรื่องต่ำ มีแต่ พูดเรื่องสูง ๆ มันก็เข้ากันไม่ได้ซิ ไม่ว่าพูดดู พูดดี พูดเล่น พูดจริง มันมีกรรมแทรก ๆ ๆ อยู่ในนั้น ออกมาจากความเมตตาแล้ว ๆ

ได้เวลาแล้ว ให้พร พระหิวข้าวแล้วนะ

[หลังจ้งหัน]

เคยมาฟังเทศน์ที่กุฏิหลวงตาทุกวัน ๆ ในเวลาเย็น ๆ วันนี้กว่าจะกลับจากลพบุรีมา นี้ก็ไม่แน่ อาจห้าหกทุ่มก็ทราบไม่ได้ ถ้ายังไม่อยากมานั่งถือจานวงนอนให้จานหลุดมือ ไม่ มากก็ได้ ถ้าจะมาแบบนั้นก็แล้วแต่

พี่น้องทั้งหลายเรื่องการช่วยชาติของเราอย่าให้จิตจางภายในจิตใจนะ การช่วยชาติ เราให้แน่นหนามั่นคงขึ้นเรื่อย ๆ ด้วยความเข้มแข็งของเราทุกคน การจับจ่ายใช้สอยก็ขอให้พี่น้องทั้งหลายรู้จักประมาณความพอดีบอดิบบอดีย์บ้าง อย่าให้สุรุ่ยสุร่ายจนเกินไป ถึงกับว่า จะดูไม่ได้นะเวลานี้ นี่ก็เป็นความเสียหายของชาติเราเหมือนกัน ความประหัตมธยัสส์เป็น ความหุนหันของเรารักษาแน่นหนามั่นคงยิ่งขึ้น แต่ความสุรุ่ยสุร่ายไม่รู้จักประมาณในการ กินอยู่ใช้สอยนี้เสีย เสียมากนะ ให้พากันคิดทุกอย่าง ธรรมท่านสอนตรงไหนจะไม่ผิด เราผู้ที่คอยฟังเสียงอรรถเสียงธรรม ให้พยายามปรับปรุงแก้ไขตัวเราเองเข้าสู่ธรรมแล้วจะค่อยดีขึ้น เราจะคอยให้กิเลสพาตีอย่าหวังเลยนะ ยิ่งตียิ่งตื่นเท่าไรยิ่งพันเข้าไปเหมือนลิงทอด แหน่นแหละ

ในนิทานลิงทอดแหเราก็เคยได้อ่านตั้งแต่สมัยเราเป็นนักเรียน มีอยู่ในบาลีนิพนธ์ อยู่ในชาดก จึงไปเจอท่านถอดออกมาจากชาดก มาเป็นหนังสือ นิทานอีสปบ้าง ธรรมจริยา บ้าง ตั้งแต่เราเป็นนักเรียน อ่านเวลาเรียนหนังสืออยู่ ที่นี้เวลาเราบวชเราไปอ่าน ที่ไหนได้ มันอยู่ในชาดก ไม่ใช่ธรรมดานะ ท่านถอดออกมาเป็นคติเครื่องสอนพวกเรา อย่างที่ว่าลิง ทอดแหนั้นก็เหมือนกัน พวกเราอย่าให้เป็นลิงทอดแหนะ นิทานท่านมาสอนแล้ว สอนคนไทยเรา สอนมาตั้งแต่เราเป็นเด็ก ท่านสอนเป็นคติเครื่องเตือนใจ เห็นไหมบรรพบุรุษของ เรามีความเมตตาสงสารกัลบุตรสุดท้ายภายหลัง สอนมาเรื่อย ๆ ให้เป็นคติเครื่องเตือนใจ

เราผู้เป็นกษัตริย์ก็ควรจะรับอรรถรับธรรมท่านไว้เป็นคติเครื่องเตือนใจตัวเอง และสอนลูกหลานต่อไป เห็นเขาทำอะไร ๆ ก็เอาเยี่ยงอย่างเขามาละซิ คนไปทอดแห ลิงอยู่ต้นไม้มันก็ดู เห็นคนทอดแห พอเขาปล่อยแหเท่านั้นลิงก็ไปคว้าแห โดดลงมาจากต้นไม้ม่าคว้าแห มันจะทอดหาปลาเหมือนคนนั่นแหละ แหเลยพันลิงตาย จมน้ำ นี่แหละที่มันไม่ใช่วิสัย ไปทำถึงขนาดตัวตายเลย นี่อะไรที่ไม่ใช่วิสัยแห่งความถูกต้องดีงามแล้วอย่านำมาใช้ ความถูกต้องดีงาม ท่านว่าเป็นวิสัย เป็นคติอันดีงามควรนำมาใช้ ใครเป็นคนดิบกินดีให้ถือเอามาเป็นคติตัวอย่างเพื่อพำสอนตัวของเรา แล้วแก้ไขตัวของเรา นี่เรียกว่าเป็นคติอันดี

อะไรไม่ดีให้เปิดอก ๆ อย่านำมาสนิทติดใจกับเรา เราจะเป็นแหพันลิง ลิงพันแห เข้าไปละนะ ให้ระมัดระวัง เพราะการกินอยู่ใช้สอยนี้รู้สึกเราจะฟังเพื่อกินอยู่ในเมืองไทยของเรา ตามธรรมดาเมืองไทยเราเป็นเมืองอยู่ข้างน้ำมาตั้งแต่บรรพบุรุษของเรา ไม่เคยมีความเดือดร้อนวุ่นวายกับการอยู่กินใช้สอยตลอดมา เวลานี้สิ่งต่าง ๆ ที่เป็นเครื่องล่อลวงอะไรก็แล้วแต่เถอะ มันเร้าตาเร้าใจ เร้าทุกอย่าง แล้วทำให้เราเพลินไปตาม ๆ กัน อะไรผ่านเข้ามาเลยกลายเป็นของดี เพราะไม่เคยเห็น อันนั้นก็ดี อันนี้ก็ดี เงินคว่ำออก ๆ คว่ำในกระเป่า คว่ำไปคว่ำมากระเป่าก็แฟบ หัวใจยังอยากอีก นี่แหละทำให้เสียแล้วนะ

ขอให้พี่น้องทั้งหลายใช้ความอดทนบ้าง การจะปฏิบัติตัวให้เป็นคนดีเพื่อความแน่นหนามั่นคงต้องใช้ธรรมะ ธรรมะต้องถูกต้านทานจากกิเลส กิเลสมันอยากเอาไปใช้ที่นี่ธรรมะว่าไม่สมควร อันนี้ไม่ควรที่จะซื้อ อันนี้ไม่ควรที่จะเอา นี่ธรรมะท่านเตือนบอก ว่าไม่สมควร แต่กิเลสมันดื้อมันจะเอา นี่ละมันต้านทานกัน เราก็หักห้ามไม่ให้ทำ กิเลสก็จะเอา นี่ละมันต้านทานกัน จึงว่าอดทนเอาบ้างนะ ทนต่อกิเลสมันต้านทานเรา ไม่ทนไม่ได้นะ ต้องอุตสาหะพยายาม นี่ก็เอามาเป็นคติให้พี่น้องทั้งหลายฟังได้ดี

พระที่ท่านปฏิบัติอยู่ในป่าแล้วก็เข้ากันได้ นี่ละนิสัยที่เป็นอรรถเป็นธรรมด้วยกัน ไปภาวนาอยู่ในป่า ไปได้อาหารดี ๆ มาตามความนิยมของโลกที่ยอมรับกัน อาหารดีขนาดไหน ไม่ดีขนาดไหนมันก็รู้ด้วยกันทุกคน เวลามาแล้วเห็นอาหารดีขยับใส่เลย มันขยับใส่อาหารดี ๆ ประหนึ่งว่าตำหนิสิ่งไม่ดีพร้อมกันไปในตัว พระท่านก็รู้ “มึงเก่งขนาดนี้ ยังไม่ได้กินมันโดดใส่ก่อนแล้ว” ท่านเลยเอาอาหารที่ดี ๆ นั้นไปใส่บาตรคนอื่น ท่านไม่เอา ท่านไม่เสริม ก็ของดีต้องการต้องขอบไซ้ใหม่ ท่านทำไม่ถึงหักเอา พระกรรมฐานท่านมักทรมานท่านอย่างนั้น มีอยู่ทั่วไปสำหรับวงกรรมฐานแล้วเป็นพื้นเพ มักตัดเจ้าของอย่างนั้น

เวลาอาหารดี ๆ แล้วจิตมันขยับ ๆ นี่ยังไม่ถึงไหนก็จะโดดกินก่อนแล้ว ของนี้ยังไม่ถึงบาตรเลย เห็นมองอยู่ เอาอีกแล้ว ขยับแล้ว ได้มาบิณฑบาตก็เลยไปใส่บาตรองค์อื่น อันดี

ๆ ท่านไม่เอา นี่เรียกว่าตัดความโลภของเจ้าของ แล้วความเป็นธรรมก็มีขึ้นมา ที่นี้ อย่างนี้ เราตัดได้ อย่างอื่นเราพยายามตัดอย่างเดียวกัน ตัดไปตัดมา มันก็เคยต่อนิสัย กิเลสที่ฝัง เรา ๗ มันก็ไม่รุนแรง ต่อไปความดีของเราก็ก้าวขึ้นสะดวก ๗ ความเลวนั้นก็ค่อยอ่อนตัวลง นี่เกิดขึ้นจากการฝึกฝนอบรม ดัดแปลงตัวเอง ต้านทานสิ่งไม่ดีทั้งหลายอย่าให้เข้ามา ใกล้ชิดตัวเรา ให้พากันระวัง สิ่งเหล่านี้จำเป็นมากที่เราจะต้องปฏิบัติ สมชื่อสมนามว่าเรา เป็นชาวพุทธ

คำว่าพุทธศาสนาคือคำสอนเครื่องดัดแปลงให้ตั้งงามทุกอย่าง ผลก็คือความสงบเย็นใจสำหรับประชาชน ถ้าเป็นธรรมะสูงกว่านั้นหลุดพ้นจากทุกข์ด้วยอำนาจแห่งธรรมนี้ทั้งนั้นแหละ เรื่องกิเลสเราไม่เคยเห็นในที่ไหน ๗ ว่าพาคณให้ได้รับความสุขความเจริญ มีแต่พาคณจมนั้น ถ้าดันกับมันเท่าไรยิ่งจม ไม่มีวันฟื้นขึ้นมาได้เลย ก็ขอให้พี่น้องชาวพุทธเราได้พิจารณา รู้เนื้อรู้ตัวบ้างนะ อย่าปล่อยเนื้อปล่อยตัว การอยู่ การกิน การใช้การสอย ขอให้รู้จักประมาณทุกสิ่งทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับเรา เพราะเราเป็นผู้รับผิดชอบในการได้การเสียทุกอย่าง

ถ้าเรารอบคอบเราก็ไม่เสียมาก สิ่งที่ได้มาก็เป็นผลเป็นประโยชน์ ด้วยเหตุผลคือ อรรถธรรมเป็นเครื่องกลมเกลวจิตใจหรือเตือนใจของเราเสมอ เราอย่าปล่อยตามนิสสัย นิสัยนั้นมันเป็นกิเลสฝังใจนะ เอ้า เราต้องการอะไรก็เอาตามความต้องการ ๗ เลยเป็นนิสสัยไปเลย ที่นี้ก็ไหลไปเลยทางต่ำ ไม่มีการยับยั้งได้เลย เพราะเราไม่เคยยับยั้ง เมื่อมีธรรมเข้าไป นำไปปฏิบัติแก้ไขดัดแปลง เช่นอย่างพระท่านมาปฏิบัติ เห็นตัวอย่างอย่างชั้นเอกของ ศาสดาเอกของเรา พระพุทธเจ้าท่านเป็นกษัตริย์ เวลาเสด็จออกทรงผนวชแล้ว แต่ก่อนที่อยู่ในพระราชวัง อะไรจะสดสวยงดงามมีคุณค่ามีราคามากเท่ากับของกษัตริย์ล่ะ

เวลาท่านเสด็จออกทรงผนวชไปขอทานเขากิน จนขนาดที่ว่าเสวยไม่ได้ เป็นคนขอทาน สภาพคนธรรมดา ไม่ใช่อาหารเพื่อกษัตริย์นี่นะ เวลาท่านบิณฑบาตกลับมาแล้วจัดของลงในบาตรที่จะเสวย มันเสวยไม่ลง มันฝืน ๗ มวนท้อง อะไรท้อง เป็นไปหมดทุกอย่าง ท่านก็นำมาสอนตัว อันนี้อยู่ข้างนอกก็ว่าเป็นของไม่ดี ไม่กล้าที่จะเอาเข้ามาข้างใน ไม่กล้ากินว่าฉันเถอะนะ ว่าอันนั้นไม่ดี แล้วข้างในของเรานี้ดีขนาดไหน เอามาดูซินะ ดีหรือเลว ข้างในนี้ยิ่งเลวกว่านั้นอีก นั่นเห็นไหมท่านว่า นี่ท่านสอนท่าน ทำไมอยู่ข้างนอกไม่มีอะไร ข้างในมีพิษมีภัย นำสะสมอดสะสมเสียน่าเกลียดมาก แล้วทำไมเราไม่ตำหนิ ก็ของสิ่งนี้ มันคู่ควรของมันและกันได้

เราอยู่ได้ทุกวันนี้เพราะสิ่งเหล่านี้ทั้งนั้นเป็นเครื่องหนุน ความสวยความงามไม่เห็นมีอะไรมาหนุนเรา ความอึดพอกจากอาหารที่หนุนเข้าไปนี่เท่านั้นเป็นความพอเหมาะพอดี และเลี้ยงอึดภาพมาได้ตลอด ท่านบังคับให้สวย นี่ท่านก็บังคับท่าน ฟังซิกซ์ตรีย์ท่าน บังคับท่าน นี่ชั้นหนึ่ง ชั้นหนึ่งอดพระกระยาหารตั้ง ๔๙ วัน มีใครอดบ้างในเมืองไทยของเรา สิทธิธรรมาชฎมารท่านอดได้ ท่านฝึก ใครจะไม่หิวไม่โหย ใครจะไม่ทุกข์ ใครจะไม่อยาก ต้องอยากเพราะความหิวโหย แต่ก็เพื่อความดีกว่านี้ เลิศเลอยิ่งกว่านี้มี ท่านก็ฝึกเอา นี่ตัวอย่างที่ท่านฝึกเรา ยกมาเพียงคติเพียงย่อ ๆ ให้พี่น้องทั้งหลายฟัง

เราไม่ได้หมายถึงว่าจะต้องอดแบบศาสดา ขอให้แบบลูกศิษย์มีครู เดินตามรอย รอยเล็กก็เดินตามรอยเล็ก รอยใหญ่ รอยขนาดใหญ่ เดินไปตามร่องรอยฐานะของตน อย่าให้มันเลยเถิดนะ นี่ถูกต้อง ให้มีการฝึกบ้างอยากเป็นคนดี ให้พี่น้องลูกหลานทั้งหลายนำ คติธรรมเป็นเครื่องเตือนจิตใจของตนบ้างในวันหนึ่ง ๆ ความผิดความถูกอยู่กับเรา เราเคลื่อนไหวไปนี้ส่วนมากมักจะเป็นความผิด ความถูกไม่ค่อยมี เพราะไม่ได้คิดได้อ่าน ที่นี้เวลามีธรรมะเข้าไปก็เป็นเครื่องรบกวน สะดุดออกมา นี่ผิดหรือถูก พอรู้ว่าผิดแล้วมันถอยของมัน นี่เริ่มฝึก ครั้นฝึกไป ๆ มันก็ชินต่อนิสัย มองเห็นป้บผิดหรือถูกมันรู้แล้ว ควรทำหรือไม่ควรมันรู้ มันถอนตัวทันที ๆ นี่คือการฝึก ฝึกไม่หยุดไม่ถอยคล่องแคล่วว่องไว แล้วรู้ตัวทันที

นี่พากันเข้าใจนะ การปล่อยเนื้อปล่อยตัวตามอหยาศัยนี้ไม่ดี จะทำให้บ้านเมืองของเรา นับแต่เราไปหาบ้านเมืองที่เป็นส่วนรวมด้อยลง ๆ และล่มจมไปได้ ยิ่งคละเคล้าด้วยประเทศเขตแดนของชาติใดเมืองใดเข้ามาสับสนปนเปกันนี้ มีอะไรบ้างที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับเมืองไทย จะให้ไทยได้เปรียบ ได้ผลได้ประโยชน์ หรือจะทำให้เมืองไทยเราเสีย ให้พากันพิจารณาให้มากนะ เหล่านี้เป็นของสำคัญมากอยู่ คิดเอานะ ให้มีการฝึกฝนอบรมบ้าง ดังพระท่านตั้งใจต่ออรรถต่อธรรม ท่านเป็นนักฝึกฝน เป็นนิสัยติดหัวใจท่านเลยละ ฝึกฝนอยู่ทุกอิริยาบถ ท่านจะระมัดระวังตลอดเวลา ไม่ว่าจะกิจใดงานใด ถูกหรือไม่ถูกท่านจะรู้ทันที ๆ นั่นท่านฝึกท่านจนชินเป็นนิสัยไปเลย เมื่อฝึกไปนาน ๆ มันก็ราบรื่นเป็นนิสัยไปเลย เหมือนคนไม่ฝึกตน ปล่อยเลยตามเลยตามกิเลสตัณหา มันก็ไหลไปเลย มีแต่ความเสียหาย นี่ให้จำเอา

ยิ่งเวลานี้เป็นเวลาที่จะช่วยชาติบ้านเมืองซึ่งเป็นการจำเป็นของทุก ๆ ท่านทั่วเมืองไทยของเรา ให้พยายามสงวนตัวให้ดี อย่าจับจ่ายสุรุ่ยสุร่ายจนเกินไป แล้วพยายามชวนชวายนหาสมบัติเงินทองข้าวของเข้ามาสู่จุดอันใหญ่หลวงของเรา เพื่อความร่วมมือเป็น

สุข ความหนาแน่นมั่นคงของชาติไทยเรานั้นแหละ ไม่ใช่เพื่อใคร จึงขอให้พยายามทุกคน ๆ เวลาที่ทองคำเราก็ได้ ๕,๖๐๐ กิโลแล้ว เราต้องการเป็นจุดที่ตายตัว ในการเป็นผู้นำ ประกาศให้พี่น้องทั้งหลายทราบคราวนี้ว่า ขอให้ทองคำน้ำหนัก ๑๐ ตัน ไม่เหลือต่ำกว่า แรง เวลานี้ได้มาก่อนไปแล้วนะ ยังขาดอยู่เพียง ๔,๕๐๐ กิโล

ส่วนดอลลาร์เราไม่ว่าแหละ ได้แค่ไหนเราก็เอา แต่คิดว่าดอลลาร์จะได้มากกว่าทองคำ ในเวลาที่ทองคำถึงจุดที่หมายนะ คือ ๑๐ ตัน ดอลลาร์นี้กะว่าจะได้ประมาณ ๑๐ ล้าน อาจจะเลยก็ได้ ที่จะให้ต่ำกว่านั้นน่าจะไม่ได้ เพราะดอลลาร์เบาพกง่ายกว่ากัน ทองค่าน้ำหนักต้องยกอย่างแรงทีเดียว พยายามยกกันก็ค่อยหนาแน่นขึ้นไปจนถึงจุดที่หมาย เมื่อถึงจุดนั้นแล้วเป็นที่พอใจ หลวงตาเองเป็นผู้นำพี่น้องทั้งหลายจะประกาศให้พี่น้องทั้งหลายทราบทั่วหน้ากันว่าความมุ่งหมายของเรากับทั้งประเทศไทย โดยมีหลวงตาเป็นหัวหน้าได้ ขวนขวายสมบัติเงินทองมีทองคำและดอลลาร์เป็นต้น เข้าสู่คลังหลวงเพื่อชาติไทยของเรา ได้สำเร็จเป็นที่พอใจแล้ว หลวงตาจะประกาศขึ้นทันที ยังอยากจะประกาศตั้งแต่เดี๋ยวนี้ด้วยซ้ำ ว่าได้แล้ว แต่มันไม่ได้มันก็อย่าทะเลาะซิ จึงต้องรอ รอจะประกาศเวลามันได้แล้ว

ที่นี่จะให้พร

อ่านและฟังธรรมเทศนาหลวงตา วันต่อวัน ได้ที่

www.Luangtao.th **www.Luangtao.com**